

Táncház

Eldugott bejárat a Monostori úton. Alacsony, sokablakos épület az udvarban. Rajta szűkre szabott, barnára mázolt ajtó. Bent közepes nagyságú terem színpaddal, a kóppott függöny összehúzva. Az olajcoklis fal mellett körös-körül székek összenyomva. A terem közepe szabaddá téve. Minden csütörtök este sokan összegyűlnek itt – főleg egyetemisták. Ez a táncház.

Valamikor hajdanán, úgy 10–15 évvel ezelőtt, ha azt mondom egy lánynak, eljössz este a táncházba? – minden bizonnyal rám csodálkozik: – Furcsa a zsargonod, kislí! Mert abban az időben az olyan helyeket, ahová fiúk és lányok elmehettek szórakozni – időtöltés céljából – úgy nevezték, hogy házibuli vagy beat-klub...

Hol van mindez ma már? Sir Beatlesék megunták egymást, a múltból élnek (köszönik szépen, azért jól megvannak), Joplin anyó halott, Presley apó nemrég hagyta itt rajongóit és milliós vagyonát, és halotról vagy jót vagy semmit. Giorgio mester dallamos szintetizátor-futamait, Hendrix bátyó fergeteges gitárszólóit néhány agyonkarcolt lemez és elnyűtt szalag őrizi.

A diszkók is egyre unalmasabbak. A hangszórók 100 Wattos kommersz-dallamokat okádnak, a fényszórók ritmusra sokkolnak és az izzadság–deodor illatkeverékben unott arccal kérdezzetik egymást, félretolva a rágógumit: – Glória, tudsz-e totyogni?

Hol vannak hajdani világbálványaink, szent szörnyetegek, „tini-lányok” soha nem válaszoló levelezőpartnerei, akikkel roskadásig kitapétázhattuk ágyunk fölött a falat?

A hajdani égberöhögők, a „dühöngő ifjúság” – szelíden motorozik. Irány a táncház!

A zenekar hangol. Dezső Vivaldival „melegíti be” ujjait. Teheti – konzis. A nagybőgő és kezelője késik – már megint nem tudott-e a buszra felnyomakodni? Azért egy táncot így is meg lehet tanulni.

Hosszú hajú, szóke fiú magyaráz. Megmutatja a lépéseket, aztán mindenkit felkér: kézen fogva álljanak körbe. Két srác idétlenül ácsorog a sarokban. Ma jöttek először. Kezdők. Szabadkoznak: ők csak nézelődni szeretnének. Farmeres lány kézen fogva vonszolja a körbe őket. Elpirulva hagyják.

Megszólal a zene, elindul a kör. A hosszú hajú szóke tapsolja a ritmust. Jobb, bal, jobb, akasztás, jobb, bal, jobb, akasztás, vigyázzunk a ritmusra. A két kezdő óvakodik, le ne tapossanak másokat. Ha kevesebben lennének, talán sikerülne. A köztük levő lánynak hol az egyik, hol a másik hág a sarkára. Elnézően túri. Mikor rájönnek, hogy mennyire szeretnének hazamenni, már meg is tanulták a lépéseket. Széles vigyorral nyugtázzák. Örülnek, hogy eljöttek.

Óriási éljenzés fogadja a bőgőt és kezelőjét. Most már párok táncolnak. Mindenki forog – az egész világ.

Szemüveges, manószakállas orvostanhallgató szédíti parasztblúzos, bőszojnyás párját. Lihegve állnak le pihenni. Második éve járnak ide.

– Hogy miért jövök ide? – mondja a lány. – Mert jól érzem magam, sok itt a barát, az ismerős. Itt van közös téma: a zene és a tánc. Feloldódnak a gátlások, jó a hangulat, Mindenki táncol, énekel, és azt hiszem, jól szórakoznak.

– A szórakozás nem jelent okvetlenül tomboló extázist – szól közbe mélyértelműen a manószakállas. Ha az volna a szórakozás legfőbb kritériuma, hogy teljesen kikapcsolódjunk, levetkőzzük gondjainkat, akkor vakbélműtét alatt, például, pompásan szórakoznánk, hisz ilyenkor egy árva nehézség sem jut eszünkbe...

Párja szakítja félbe, mintegy megbosszulva a manószakállas közbeszólását.

– Elmegyek a színházba, ha műveltebbnek akarok látszani, operába vagy hangversenyre, szünetben élvezem a divatbemutatót, és ha szerencsém van, láthatok egy sikerült előadást, ahol a színészek nem alibiből vannak a színpadon. Főképp másoktól függ, hogyan szórakoztam... A tánc ház egészen más. Sokkal közvetlenebb. Itt önmagunkat szórakoztatjuk.

Nincs idő a további beszélgetésre. A négyest senki sem szeretné elmulasztani.

Felgyorsul a zene, következik a hajrá. Még egyszer eltáncolnak valamennyi táncot. A vidám arcokon leszalad egy-egy izzadságcsepp. Hajcihó – nem lehet abbahagyni.

Tíz óra elmúlt. Lassan kimerülnek az erőtartalékok. A zenészek is elfáradhattak. Ideje hazamenni. Míg az ehhez szükséges erőt összegyűjtjük, megtöröljük gyöngyöző homlokunkat, vállalkozó kedvűek eltáncolják a legényest. Felszabadult taps a sikerük.

Sokáig tart, ameddig kiürül a terem, míg elcsendesedik az ének. A jövő heti vizontlátásig – búcsúznak el egymástól, magunkkal vive, magunkban dúdolva énekeink vidító dallamát.

Mert, ha csütörtök – akkor tánc ház.

Láng Zsolt

(Ifjúmunkás, 1978/44. 5. – 1978. november 5., vasárnap)

Tánc ház tartanak holnap, péntek este hét órai kezdettel a CFR (volt Vasas) Klubban.
(Igazság, 1978/283. 2. – 1978. november 30., csütörtök)

„**Mind, együtt** a címe Matinének műsorának, amellyel először Szalontán, december 9-én (szombaton) este 6 órakor a művelődési házban, majd másnap, december 10-én délelőtt fél 11-kor a nagyvárad Szakszervezeti Művelődési Ház nagytermében jelentkeztünk. [...] A kolozsvári Ördögsekér (vezető: Sepsi Dezső) tánc ház muzsikával szerepel, műsorukat ez alkalommal kalotaszegi számokkal is gazdagították.”

(Ifjúmunkás, 1978/48. 1. – 1978. december 3., vasárnap)